

# Cartea Urantia

---

<< [Capitolul 100](#) | [Părți](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 102](#) >>

---

## Capitolul 101

### Natura reală a religiei

101:0.1 (1104.1)     RELIGIA, ca experiență umană, se desfășoară de la sclavia primitivă a fricii la sălbaticii în evoluție, până la sublima și magnifica libertate a credinței la muritorii civilizați, splendid conștienți de filiația lor cu Dumnezeu etern.

101:0.2 (1104.2)     Religia este strămoșul eticii și al moralei superioare din evoluția socială progresivă. Religia prin ea însăși nu este numai o mișcare morală, cu toate că manifestările ei exterioare și sociale sunt puternic influențate de forța vie etică și morală a societății umane. Religia este întotdeauna inspiratoarea naturii în evoluție a oamenilor, însă ea nu este secretul acestei evoluții.

101:0.3 (1104.3)     Religia, credința-convingere a personalității, poate întotdeauna să triumfe asupra logicii contradictorii și superficiale a disperării, logică născută din mintea materială necredincioasă. Există o voce interioară adevărată și autentică, acea „lumină adevărată care îl luminează pe orice om care vine pe lume”. Iar această conducere a spiritului este distinctă de incitățile etice ale

conștiinței umane. Sentimentul de încredințare religioasă este mai mult decât un sentiment emotiv. Încredințarea religiei transcende rațiunea minții, și chiar logica filozofică. Religia *este* credință, încredere și încredințare.

## 1. Adevărata religie

101:1.1 (1104.4) Adevărata religie nu este un sistem de credințe filozofice care se poate deduce prin raționament și demonstra prin dovezi naturale. Ea nu este nici o experiență fantastică și mistică a unor sentimente de extaz indescritibile, de care pot beneficia numai evlavioșii romantici ai misticismului. Religia nu este produsul rațiunii, însă, văzută din interior, ea este întru totul rezonabilă. Religia nu decurge din logica filozofiei umane, însă, ca experiență a muritorilor, ea este întru totul logică. Religia este experimentarea divinității în conștiința unei ființe morale de origine evolutivă; ea reprezintă o experiență adevărată cu realitățile eterne în timp, realizarea de satisfacții spirituale în timpul întrupării.

101:1.2 (1104.5) Ajustorul Gândirii nu are nici un mecanism special prin care să poată ajunge la exprimarea de sine. Nu există nici o facultate religioasă mistică pentru a primi sau a exprima emoții religioase. Aceste experiențe sunt făcute posibile prin mecanismul natural însoțit al minții umane, de unde și o explicație a dificultății pe care o

întâmpină Ajustorul în a intra în comunicare directă cu mintea materială în care sălăşluieşte constant.

101:1.3 (1104.6) Spiritul divin stabileşte contactul cu omul muritor, nu prin sentimente sau prin emoţii, ci în domeniul gândirii celei mai elevate şi celei mai spiritualizate. *Gândurile* voastre, iar nu sentimentele voastre, sunt cele care vă conduc spre Dumnezeu. Numai ochii minţii pot percepe natura divină. Dar mintea care îl deosebeşte pe Dumnezeu, care aude Ajustorul interior, este mintea pură. „Fără sfinţenie, nimeni nu-l poate vedea pe Domnul.” Orice comunicare interioară şi spirituală de acest ordin se numeşte clarviziune spirituală. Aceste experienţe religioase rezultă din impresia făcută asupra minţii umane de operaţiunile conjugate ale Ajustorului Gândirii şi ale Spiritului Adevărului atunci când ei acţionează printre ideile, idealurile, vederile de ansamblu şi eforturile spirituale ale fiilor în evoluţie ai lui Dumnezeu, precum şi asupra acestora.

101:1.4 (1105.1) Prin urmare, religia trăieşte şi prosperă, nu prin vedere şi simţire, ci mai degrabă prin credinţă şi clarviziune. Ea nu constă nici în descoperirea de fapte noi, nici în recunoaşterea unei experienţe excepţionale, ci mai degrabă în găsirea de noi *semnificaţii* spirituale în faptele deja bine cunoscute omenirii. Cea mai înaltă experienţă religioasă nu depinde de acte prealabile călăuzite de credinţă, de tradiţie şi de autoritate; ea nu este nici rezultatul unor sentimente sublime sau al unor emoţii pur mistice. Ea este mai degrabă o experienţă profund gravă şi efectivă de comuniune de spirit cu influenţele spirituale care rezidă în mintea umană. În

măsura în care se poate defini această experiență în termeni de psihologie, ea constă pur și simplu în a ști experimental că realitatea credinței în Dumnezeu este realitatea unei asemenea experiențe pur personale.

101:1.5 (1105.2) Cu toate că religia nu este produsul speculațiilor raționaliste ale unei cosmologii materiale, ea este totuși produsul unei clarviziuni în întregime raționale, provenite din experiența mentală a omului. Religia nu se naște nici din meditații mistice nici din contemplații izolate, cu toate că ea este mereu mai mult sau mai puțin misterioasă și întotdeauna de nedefinit și neexplicat în termenii rațiunii pur intelectuale și ai logicii filozofice. Germenii adevăratei religii își au originea în domeniul conștiinței morale a omului și se revelează prin creșterea clarviziunii spirituale; această facultate a personalității umane rezultă din prezența Ajustorului Gândirii revelator de Dumnezeu în mintea umană însetată de Dumnezeu.

101:1.6 (1105.3) Credința unește discernământul moral cu discriminarea conștiincioasă a valorilor, și simțul evolutiv preexistent al datoriei completează ascendența adevăratei religii. Experiența religiei duce în cele din urmă la certitudinea conștientă că Dumnezeu există și la încredințarea indubitabilă a supraviețuirii personalității credincioase.

101:1.7 (1105.4) Se vede, așadar, că aspirațiile religioase și pornirile spirituale nu sunt de natură să îi determine de-a dreptul pe oameni să *vrea* să creadă în Dumnezeu; natura lor și puterea lor au mai degrabă ca efect insuflarea profundă în oameni a convingerii că ei s-

*ar cuveni* să creadă în Dumnezeu. Simțul datoriei evolutive și obligațiile care decurg din iluminarea revelației fac o impresie atât de profundă asupra naturii morale a omului, încât el atinge în cele din urmă această poziție a minții și acea atitudine a sufletului în care trage concluzia că *nu are nici un drept să nu creadă în Dumnezeu*. Înțelepciunea superioară și suprafilozofică a acestor indivizi iluminați și disciplinați le aduce, în ultimă instanță, învățătura că, dacă ei se îndoiesc de Dumnezeu sau nu au încredere în bunătatea sa, ei se arată a fi infideli față de elementul cel mai real și cel mai profund care este în mintea și în sufletul oamenilor - Ajustorul divin.

## 2. Faptul religiei

101:2.1 (1105.5) Faptul religiei constă în întregime în experiența religioasă a ființelor umane raționale și obișnuite. Și acesta este singurul sens în care religia poate fi considerată vreodată ca științifică sau și psihologică. Dovada că revelația este revelație este acest același fapt de experiență umană: faptul că revelația sintetizează științele naturii și teologia religioasă, aparent divergente, într-o filozofie a universului coerentă și logică, într-o explicație coordonată și neîntreruptă atât în știință cât și în religie, aducând astfel armonie minții și satisfacție spiritului. Ele răspund, în experiența umană, întrebărilor minții averse de a ști *cum* a pus Infinitul voința în executare și *cum* și-a făcut planurile în materie, cu mintea și în spirit.

101:2.2 (1106.1)      Rațiunea este metoda științei; credința este metoda religiei; logica este tehnica pe care încearcă să o utilizeze filozofia. Revelația compensează absența punctului de vedere morontial, furnizând o tehnică pentru a ajunge la unitate în înțelegerea realității materiei și a spiritului, precum și a relațiilor lor prin intermediul minții. Adevărata revelație nu denaturează niciodată știința; ea nici nu face religia irațională sau filozofia illogică.

101:2.3 (1106.2)      Prin studiul științei, rațiunea poate, prin natură, să conducă la regăsirea unei Cauze-Prime, însă este nevoie de o credință religioasă pentru a transforma Cauza Primă într-un Dumnezeu al mântuirii; mai mult, revelația este necesară pentru a valida această credință, această clarviziune spirituală.

101:2.4 (1106.3)      Există două motive fundamentale pentru a crede într-un Dumnezeu care întreține supraviețuirea umană:

101:2.5 (1106.4)      1. Experiența umană, încredințarea personală, speranța și încrederea simțite într-un fel sau altul și suscitare de Ajustorul Gândirii interior.

101:2.6 (1106.5)      2. Revelarea adevărului, fie prin conducerea personală directă a Spiritului Adevărului, fie prin dăruirea de către Fiii divini lumii, fie prin revelațiile cuvântului din scrieri.

101:2.7 (1106.6)      Căutările științei prin rațiune se termină cu ipoteza unei Cauze Prime. Religia nu și-a întrerupt propria evoluție a credinței înainte de a fi sigură de existența unui Dumnezeu al mântuirii.

Studiile științifice judicioase sugerează în mod logic realitatea și existența unui Absolut. Religia crede fără rezervă în existența și în realitatea unui Dumnezeu care întreține supraviețuirea personalității. Acolo unde metafizica eșuează totalmente și unde filozofia însăși eșuează parțial, revelația reușește: ea afirmă că acea Causă Primă a științei și Dumnezeul mântuirii al religiei nu sunt decât *una și aceeași Deitate*.

101:2.8 (1106.7)     Rațiunea este dovada științei, credința este dovada religiei, logica este dovada filozofiei, dar revelația nu este validată decât de *experiența* umană. Știința aduce cunoașterea, religia aduce fericirea, filozofia aduce unitatea, iar revelația confirmă armonia experimentală a acestei apropieri triunice de realitatea universală.

101:2.9 (1106.8)     Contemplarea naturii nu poate revela decât un Dumnezeu al naturii, un Dumnezeu al mișcării. Natura nu lasă să se vadă decât materia, mișcarea și însuflețirea - viața. În anumite condiții, materia plus energia se manifestă în forme vii, însă, în vreme ce viața naturală este un fenomen relativ continuu; ea rămâne în întregime tranzitorie pentru indivizi. Natura nu furnizează baza unei credințe logice în supraviețuirea personalității umane. Omul religios care îl găsește pe Dumnezeu în natură l-a găsit deja mai întâi de toate pe acest același Dumnezeu în propriul lui suflet.

101:2.10 (1106.9)     Credința îl revelează pe Dumnezeu în suflet. Revelația, substitutul clarviziunii morontiale de pe lumile evolutive, îi permite omului să vadă, în natură, pe același Dumnezeu pe care credința îl manifestă în sufletul său. Revelația reușește astfel să arunce o punte

peste prăpastia dintre material și spiritual, și chiar peste aceea dintre creatură și Creator, dintre om și Dumnezeu.

101:2.11 (1107.1) Contemplarea naturii conduce logic către noțiunea existenței unei călăuziri inteligente și chiar și a unei supravegheri vii, dar ea nu revelează în nici o manieră satisfăcătoare un Dumnezeu personal. Pe de altă parte, nu este nimic, în natură, care să împiedice considerarea universului ca lucrarea unui Dumnezeu al religiei. Dumnezeu nu poate fi găsit doar prin natură, însă odată ce el a fost găsit altfel, studiul naturii devine în întregime compatibil cu o interpretare mai elevată și mai spirituală a universului.

101:2.12 (1107.2) Revelația, ca fenomen istoric, este periodică; ca experiență umană personală, ea este continuă. Divinitatea operează în personalitatea umană ca Ajustor, care este un dar al Tatălui, ca Spirit al Adevărului al Fiului și ca Duh Sfânt al Spiritului Universului, iar aceste trei înzestrări supramuritoare sunt unificate în evoluția umană bazată pe experiență ca slujire a Supremului.

101:2.13 (1107.3) Adevărata religie este o pătrundere în realitate, copilul prin credință al conștiinței morale, iar nu un simplu asentiment intelectual dat vreunui corp de doctrine dogmatice. Adevărata religie constă în a avea experiența că „Spiritul însuși stă mărturie împreună cu spiritul nostru că noi suntem copiii lui Dumnezeu”. Religia nu constă din propoziții teologice, ci în clarviziunea spirituală și în sublimitatea încrederii sufletului.

101:2.14 (1107.4) Natura voastră cea mai profundă - Ajustorul divin - creează în voi o foame și o sete de justete, o anumită dorință fierbinte de perfecțiune divină. Religia este actul de credință prin care se

recunoaște această pornire interioară de înfăptuire divină. Astfel se naște credința și încredințarea sufletului, pe care voi le recunoașteți ca fiind calea mântuirii, tehnica supraviețuirii personalității, precum și toate valorile considerate ca adevărate și bune.

101:2.15 (1107.5) Realizarea religiei nu a depins niciodată și nu va depinde niciodată de o mare știință sau de o logică abilă. Ea este clarviziune spirituală, și tocmai din acest motiv unii dintre cei mai mari învățători religioși, și chiar și profeți, au posedat uneori atât de puțin din înțelepciunea lumii. Credința religioasă este accesibilă deopotrivă erudiților și ignorantilor.

101:2.16 (1107.6) Religia trebuie mereu să fie propriul ei critic și propriul ei judecător; ea nu poate fi niciodată evaluată, și cu atât mai puțin înțeleasă din exterior. Singura voastră încredințare de existența unui Dumnezeu personal constă în propria voastră clarviziune cu privire la credința voastră în lucrurile spirituale și la experiența voastră legată de lucrurile spirituale. Pentru toți tovarășii voștri care au avut o experiență asemănătoare, nici un argument referitor la personalitatea sau la realitatea lui Dumnezeu nu este necesar, pe câtă vreme, pentru toți ceilalți oameni care nu au această certitudine a unui Dumnezeu, nici un argument nu poate fi vreodată cu adevărat convingător.

101:2.17 (1107.7) Psihologia poate într-adevăr să încerce a studia fenomenele de reacții religioase la mediul social, însă ea nu poate spera niciodată să pătrundă mobilurile interioare și reale ale religiei, și nici funcționarea ei. Numai teologia, domeniul credinței și tehnica

revelației, pot să țină seama în mod inteligent de natura și de conținutul experienței religioase.

### **3. Caracteristicile religiei**

101:3.1 (1107.8) Religia este atât de vitală încât ea persistă în absența credinței. Ea trăiește, în pofida contaminării ei de către cosmogoniile eronate și de falsele filozofii. Ea supraviețuiește chiar și confuziei metafizicii. Prin toate vicisitudinile istorice ale religiei persistă mereu ceea ce este indispensabil progresului și supraviețuirii oamenilor: conștiința etică și conștiința morală.

101:3.2 (1108.1) Clarviziunea credinței, sau intuiția spirituală, reprezintă înzestrarea minții cosmice în asociere cu Ajustorul Gândirii, care este darul Tatălui pentru om. Rațiunea spirituală, sau inteligența sufletului, este dăruirea Duhului Sfânt, darul Spiritului Creativ pentru om. Filozofia spirituală, sau înțelepciunea realităților spirituale, este înzestrarea Spiritului Adevărului, darul conjugat al Fiilor de consacrare pentru copiii oamenilor. Coordonarea și asocierea acestor înzestrări spirituale fac din om o personalitate spirituală într-un destin potențial.

101:3.3 (1108.2) Această aceeași personalitate spirituală, sub o formă primitivă și embrionară, este cea care, în posesia Ajustorului, supraviețuiește morții naturale trupesti. Această entitate complexă de origine spirituală, asociată cu experiența umană, este făcută capabilă să supraviețuiască (conservată de Ajustor) disoluției sinelui

mental și material. Ea ajunge acolo prin intermediul căii vii oferită de Fiii divini, atunci când asocierea temporară a materialului și a spiritualului este ruptă prin încetarea mișcării vitale.

101:3.4 (1108.3) Prin credință religioasă, sufletul omului se revelează și demonstrează divinitatea potențială a naturii sale emergente prin maniera caracteristică în care ea incită personalitatea muritoare să reacționeze în anumite situații de încercări intelectuale și sociale. Credința spirituală autentică (adevărata conștiință morală) se revelează în aceasta:

101:3.5 (1108.4) 1. Ea face să progreseze etica și morala în ciuda tendințelor animalice inerente și adverse.

101:3.6 (1108.5) 2. Ea produce o sublimă încredere în bunătatea lui Dumnezeu, chiar și în fața decepțiilor amare și a înfrângerilor zdrobitoare.

101:3.7 (1108.6) 3. Ea generează o încredere în sine și un curaj profunde, în pofida adversității naturale și a calamităților fizice.

101:3.8 (1108.7) 4. Ea dă dovadă de un echilibru inexplicabil și de o liniște fortifiantă, în ciuda bolilor deconcertante și chiar a suferințelor fizice acute.

101:3.9 (1108.8) 5. Ea păstrează în personalitate un sânge rece și un echilibru misterios în fața purtărilor urâte și a celor mai flagrante nedreptăți.

101:3.10 (1108.9) 6. Ea menține o încredere divină în victoria finală, în ciuda cruzimilor unui destin aparent orb și a unei indiferențe aparent complete a forțelor naturale față de bunăstarea umană.

101:3.11 (1108.10) 7. Ea stăruie în a crede cu fermitate în Dumnezeu în ciuda tuturor demonstrațiilor contrare ale logicii, și rezistă cu succes la toate celelalte sofisme intelectuale.

101:3.12 (1108.11) 8. Ea continuă să arate o credință de neînfrânt în supraviețuirea sufletului, fără a se sinchisi de învățăturile înșelătoare ale falsei științe sau de iluziile persuasive ale unei filozofii amăgitoare.

101:3.13 (1108.12) 9. Ea trăiește și triumfă independent de greutatea zdrobitoare a civilizațiilor complexe și parțiale ale timpurilor moderne.

101:3.14 (1108.13) 10. Ea contribuie la supraviețuirea continuă a altruismului în pofida egoismului uman, a antagonismelor sociale, a lăcomiilor industriale și a dereglărilor politice.

101:3.15 (1108.14) 11. Ea aderă ferm la o credință sublimă în unitatea universului și în călăuzirea divină, fără a se preocupa de prezența tulburătoare a răului și a păcatului.

101:3.16 (1108.15) 12. Ea continuă imperturbabil să-l adore pe Dumnezeu în pofida a tot, și a orice s-ar întâmpla. Ea îndrăznește să declare: „Chiar dacă mă jertfește, eu îl voi servi”.

101:3.17 (1108.16) Noi știm deci, prin trei fenomene, că omul are un spirit sau niște spirite divine care sălășluiesc în el; în primul rând, prin experiența personală - credința religioasă; în al doilea rând, prin revelație - personală și rasială; și în al treilea rând, prin uimitoarea manifestare de reacții extraordinare și nenaturale la mediul lui material, după cum sunt ilustrate în relatarea precedentă a

douăsprezece înfăptuiri cu caracter spiritual în fața situațiilor efective și solicitante ale existenței umane reale. Și mai sunt și altele.

101:3.18 (1109.1) Tocmai asemenea performanțe vitale și viguroase de credință, în domeniul religiei, sunt cele care dau muritorilor dreptul de a afirma posesiunea personală și realitatea spirituală a celui dar suprem de natură umană, experiența religioasă.

## 4. Limitele revelației

101:4.1 (1109.2) Deoarece lumea voastră ignoră în general originea lucrurilor, chiar și a celor fizice, a părut înțelept să i se ofere, din când în când, noțiuni de cosmologie, însă acest lucru a provocat întotdeauna necazuri pentru viitor. Legile care guvernează revelația ne stânjenesc foarte mult, deoarece ele interzic transmiterea de cunoștințe nemeritate și premature. Orice cosmologie prezentată ca parte a unei religii revelate este sortită să fi depășită la capătul unui timp foarte scurt. În consecință, cei care studiază prea târziu această revelație sunt tentați să respingă orice element de adevăr religios autentic pe care ea îl poate conține, deoarece ei descoperă erori manifeste în cosmogoniile asociate care sunt prezentate în ea.

101:4.2 (1109.3) Omenirea ar trebui să înțeleagă că noi, cei care participăm la revelarea adevărului, suntem foarte riguros limitați de indicațiile superiorilor noștri. Noi nu suntem liberi să anticipăm descoperirile științifice ale unui mileniu. Revelatorii trebuie să acționeze după indicațiile care formează o parte a ordinului de

revelare. Noi nu vedem nici o cale de a înlătura această dificultate, nici acum nici în vreun viitor. Faptele istorice și adevărurile religioase ale acestei serii de expuneri revelatoare vor subzista în analele epocilor care vin, însă, în același timp, noi știm perfect că, în câțiva ani, multe dintre afirmațiile noastre privitoare la științele fizice vor trebui să fie revăzute, ca urmare a dezvoltărilor științifice adiționale și a descoperirilor noi. Noi prevedem, încă de pe acum, aceste noi dezvoltări, dar ni s-a interzis să includem, în expunerile noastre revelatoare, aceste noțiuni pe care oamenii nu le-au descoperit încă. Să fie foarte clar că revelațiile nu sunt în mod necesar inspirate. Cosmologia revelată aici nu *este inspirată*. Ea este limitată prin permisiunea pe care o avem de a coordona și de a tria cunoștințele de astăzi. Clarviziunea divină sau spirituală este un dar, însă *înțelepciunea umană trebuie să evolueze*.

101:4.3 (1109.4) Adevărul este întotdeauna o revelație. Acesta este o autorevelație atunci când el se ivește ca rezultat al muncii Ajustorului interior, și este o revelație istorică atunci când el este prezentat prin alți intermediari, prin alte grupuri sau personalități celeste.

101:4.4 (1109.5) În ultimă analiză, religia trebuie să fie judecată după roadele ei, potrivit cu maniera în care ea își demonstrează excelența divină inerentă și potrivit cu extinderea acestei demonstrații.

101:4.5 (1109.6) Adevărul se poate să nu fie inspirat decât relativ, cu toate că revelația este invariabil un fenomen spiritual. Expunerile care se referă la cosmologie nu sunt niciodată inspirate, dar astfel de

revelații au o valoare imensă, în sensul că ele clarifică cel puțin provizoriu cunoștințele:

- 101:4.6 (1109.7) 1. Ele reduc confuzia prin eliminarea autoritară a erorilor.
- 101:4.7 (1109.8) 2. Ele coordonează observațiile și faptele cunoscute sau pe punctul de a fi cunoscute.
- 101:4.8 (1110.1) 3. Ele restaurează importante fragmente de cunoștințe pierdute cu privire la evenimente istorice din trecutul îndepărtat.
- 101:4.9 (1110.2) 4. Ele furnizează lămuriri care acoperă niște lacune fundamentale din cunoștințele dobândite pe altă cale.
- 101:4.10 (1110.3) 5. Ele prezintă date cosmice într-o manieră care iluminează învățăturile spirituale conținute în revelația care le însoțește.

## 5. Expansiunea religiei prin revelație

101:5.1 (1110.4) Revelația este o tehnică care permite economisirea de epoci și epoci de-a rândul în munca indispensabilă de triere și de cernere a erorilor de evoluție, pentru a degaja adevărurile dobândite de spirit.

101:5.2 (1110.5) Știința tratează *faptele*. Religia se ocupă numai de *valori*. Printr-o filozofie iluminată, mintea se străduiește să unească semnificațiile faptelor și ale valorilor pentru a ajunge la un concept al *realității* desăvârșit. Amintiți-vă că știința este domeniul cunoașterii, filozofia este ținutul înțelepciunii, în timp ce religia este sfera de

experiență a credinței. Religia prezintă totuși două faze de manifestare:

101:5.3 (1110.6) 1. Religia evolutivă. Aceasta este experiența cultelor primitive, religia care decurge din minte.

101:5.4 (1110.7) 2. Religia revelată. Atitudinea universală care decurge din spirit; aceasta este convingerea și încredințarea că realitățile eterne sunt conservate, că personalitatea supraviețuiește, și că se atinge în cele din urmă Deitatea cosmică al cărei plan a făcut posibile toate acestea. Mai devreme sau mai târziu, religia evolutivă este menită să primească expansiunea spirituală a revelației; aceasta face parte dintr-un plan al universului.

101:5.5 (1110.8) Știința și religia încep amândouă prin a admite anumite baze general acceptate pentru a face niște deducții logice. Așa că, de asemenea, filozofia trebuie să își înceapă cariera admitând realitatea a trei lucruri:

101:5.6 (1110.9) 1. Corpul material.

101:5.7 (1110.10) 2. Faza supramaterială a ființei umane, sufletul sau chiar și spiritul interior.

101:5.8 (1110.11) 3. Mintea umană, mecanismul de interasociere și de intercomunicare dintre spirit și materie, dintre material și spiritual.

101:5.9 (1110.12) Savanții adună fapte, filozofii coordonează idei, în vreme ce profeții exaltă idealuri. Sentimentele și emoțiile însoțesc invariabil religia. Religia poate fi sentimentul experienței, însă ea este doar cu dificultate experiența sentimentelor. Nici logica (raționalizarea) și nici emoțiile (simțirea) nu fac în mod necesar parte din experiența

religioasă; cu toate că ambele pot fi divers asociate cu exercitarea credinței pentru a face să progreseze clarviziunea spirituală în realitate, conform statutului și tendințelor temperamentale ale minții individuale.

101:5.10 (1110.13) Religia evolutivă este manifestarea practică a darului adjutantului mental al universului local, însărcinat cu crearea și cu întreținerea caracteristicilor adorării la omul în evoluție. Aceste religii primitive se interesează direct de etică și de morală, de simțul *datoriei* umane. Ele sunt întemeiate pe încredințarea conștiinței și duc la stabilizarea civilizațiilor relativ etice.

101:5.11 (1111.1) Religiiile personal revelate sunt garantate de spiritele de consacrare care reprezintă cele trei persoane ale Trinității Paradisului; ele se ocupă special de expansiunea *adevărului*. Religia evolutivă insuflă individului ideea datoriei personale; religia revelată pune tot mai mult accent pe iubire, regula de aur.

101:5.12 (1111.2) Religia evoluată se sprijină în întregime pe credință. Revelația are încredințarea suplimentară a prezentării, într-o manieră mai extinsă, a adevărilor privitoare la divinitate și la realitate, și mărturia și mai prețioasă a experienței efective care se acumulează prin uniunea eficientă a credinței evoluției și al adevărului revelației. Această uniune eficientă a credinței umane și a adevărului divin constituie posedarea unui caracter foarte înaintat pe drumul dobândirii efective a unei personalități morontiale.

101:5.13 (1111.3) Religia evolutivă nu furnizează decât încredințarea credinței și confirmarea conștiinței. Religia revelată furnizează încredințarea credinței plus adevărul unei experiențe vii a realităților

revelației. A treia etapă a religiei, sau a treia fază a experienței religiei, ține de starea morontială, dominația mai fermă a motei. În cursul înaintării morontiale, adevărurile religiei revelate suferă o expansiune crescândă. Voi veți cunoaște din ce în ce mai bine adevărul valorilor supreme, binefacerile divine, relațiile universale, realitățile eterne și destinele ultime.

101:5.14 (1111.4) În timpul întregului progres morontial, încredințarea adevărului înlocuiește tot mai mult încredințarea credinței. Când veți fi în cele din urmă înrolați în lumea spirituală reală, încredințările purei clarviziuni spirituale vor opera atunci în locul credinței și al adevărului, sau mai degrabă în conjuncție cu ele și suprapunându-se peste aceste vechi tehnici de încredințare a personalității.

## 6. Experiența religioasă progresivă

101:6.1 (1111.5) Faza morontială a religiei revelate ține de *experiența supraviețuirii*; marele ei mobil este de a tinde spre perfecțiunea spiritului. Pornirea interioară care împinge la adorare este și ea prezentă, asociată cu imboldul unei chemări către slujire etică sporită. Clarviziunea morontială implică o expansiune constantă a conștiinței Septuplului, a celui Suprem și chiar a celui Ultim.

101:6.2 (1111.6) De-a lungul fiecărei experiențe religioase, de la primele începuturi de pe nivelul material până la obținerea deplinului statut de spirit, Ajustorul este secretul care permite realizarea personală a realității existenței Supremului. Acest același Ajustor deține și

secretele credinței voastre în realizarea celui Ultim. Personalitatea empirică a omului în evoluție, unită cu Ajustorul, esența Dumnezeului existențial, constituie desăvârșirea potențială a existenței supreme, și ea este prin natură fundamentul care permite exteriorizarea suprafinită a personalității transcendente.

101:6.3 (1111.7) Voința morală îmbrățișează deciziile întemeiate pe o cunoaștere rațională, sporite prin înțelepciune și sancționate printr-o credință religioasă. Asemenea alegeri sunt acte de natură morală, și dovedesc existența unei personalități morale, premisele personalității morontiale, și în cele din urmă ale adevăratei mântuirii a spiritului.

101:6.4 (1111.8) Tipul evolutiv de cunoaștere nu este decât acumularea de materiale protoplasmice ale memoriei, forma cea mai primitivă de conștiință a creaturilor. Înțelepciunea îmbrățișează ideile formulate de memoria protoplasmică într-un proces de asociații și de recombinații noi; acest fenomen diferențiază mintea umană de simpla minte animală. Animalele au cunoștințe, dar numai omul posedă aptitudine către înțelepciune. Adevărul este făcut accesibil individului înzestrat cu înțelepciune prin consacrarea peste o astfel de minte a spiritelor Tatălui și ale Fiului, Ajustorul Gândirii și Spiritul Adevărului.

101:6.5 (1112.1) Cu ocazia coborârii sale pe Urantia, Cristos Mihail a trăit sub domnia religiei evolutive până la epoca botezării sale. Din acel moment și până la crucificarea sa inclusiv, el și-a continuat lucrarea prin călăuzirea combinată a religiei evolutive și a religiei revelate.

Din dimineața reînvierii sale până la ascensiunea sa, el a traversat multiplele faze ale vieții morontiale de tranziție umană de la lumea materiei până la aceea a spiritului. După ascensiunea sa, Mihail a devenit maestru al experienței Supremației, realizarea Supremului. Fiind singura persoană din Nebadon care să posedă aptitudinea nelimitată de a experimenta realitatea Supremului, el a atins imediat statutul suveranității de supremație în și pe universul său local.

101:6.6 (1112.2) La om, fuziunea finală cu Ajustorul interior și unitatea care rezultă - sinteza omului și a esenței lui Dumnezeu într-o personalitate - fac din el, în potențial, o parte vie a Supremului și asigură ființei odinioară muritoare dreptul de naștere etern în urmărirea la nesfârșit a finalității serviciului universal cu și pentru Suprem.

101:6.7 (1112.3) Revelația îl învață pe omul muritor că, pentru a întreprinde o aventură atât de magnifică și de misterioasă prin spațiu prin intermediul mișcării progresive a timpului, el trebuie să înceapă prin a-și organiza cunoștințele în idei-decizii. Trebuie apoi să poruncească înțelepciunii să lucreze fără întrerupere la nobila sa sarcină de transformare a ideilor personale în idealuri tot mai practice, dar nu mai puțin celeste. Chiar și aceste concepte trebuie să fie destul de rezonabile ca idei și destul de logice ca idealuri pentru ca Ajustorul să îndrăznească să le combine și să le spiritualizeze, astfel încât să le facă disponibile pentru această asociere în mintea finită care le va face complementul uman efectiv pregătit să reacționeze la Spiritul Adevărului al Fiilor, manifestările spațial-temporale ale adevărului Paradisului - adevărul universal.

Coordonarea ideilor-decizii, a idealurilor logice și a adevărului divin, reprezintă posedarea unui caracter drept, condiție prealabilă pentru ca un muritor să fie admis în realitățile mereu mai vaste și tot mai spirituale ale lumii morontiale.

101:6.8 (1112.4) Învățăturile lui Isus au constituit prima religie a Urantie care îmbrățișa atât de deplin o coordonare armonioasă a cunoașterii, a credinței, a adevărului, a iubirii pentru a oferi complet și simultan o liniște temporară, o certitudine intelectuală, o iluminare morală, o stabilitate filozofică, o sensibilitate etică, o conștiință de Dumnezeu și o încredințare formală asupra supraviețuirii personale. Credința lui Isus indica drumul către finalitatea mântuirii umane, către ultimitatea realizării universale a muritorilor, de vreme ce ea asigura:

101:6.9 (1112.5) 1. Eliberarea din lanțurile materiale în realizarea personală a filiației cu Dumnezeu, care este spirit.

101:6.10 (1112.6) 2. Eliberarea din sclavia intelectuală: omul va cunoaște adevărul, și adevărul îl va elibera.

101:6.11 (1112.7) 3. Eliberarea din orbirea spirituală, realizarea umană a fraternității ființelor muritoare și a conștiinței morontiale a fraternității tuturor făpturilor din univers; descoperirea realității spirituale prin servire și revelarea bunătății valorilor spirituale prin călăuzire.

101:6.12 (1113.1) 4. Izbăvirea de neplenitudinea sinelui, prin faptul atingerii nivelelor spirituale ale universului, și în cele din urmă prin

realizarea armoniei Havonei și a perfecțiunii Paradisului.

101:6.13 (1113.2) 5. Izbăvirea sinelui, scăpându-l de limitările conștiinței de sine prin ajungerea la nivele cosmice a minții Supreme și prin coordonarea cu înfăptuirile tuturor celorlalte ființe conștiente de sine.

101:6.14 (1113.3) 6. Eliberarea de timp, prin făurirea unei vieți eterne de progres fără sfârșit în recunoașterea lui Dumnezeu și a servirii lui Dumnezeu.

101:6.15 (1113.4) 7. Eliberarea de finit, printr-o unitate devenită perfectă cu Deitatea în și prin Suprem, cu ajutorul căruia creatura încearcă să-l descopere transcendental pe cel Ultim, pe nivelele postfinalitare absonite.

101:6.16 (1113.5) Această izbăvire septuplă echivalează atingerea realizării perfecte și complete a experienței ultime a Tatălui Universal. Și toate acestea sunt potențial conținute în realitatea experienței credinței religioase umane, și pot fi conținute efectiv acolo, căci credința lui Isus era hrănită de realități care depășeau chiar și ceea ce este ultim, și această credință le revela. Credința lui Isus se apropia de statutul uni absolut universal în măsura în care manifestarea acestui absolut este posibilă în cosmosul spațiului și al timpului în evoluție.

101:6.17 (1113.6) Asimilând credința lui Isus, omul muritor poate avea, în timp, o senzație anterioară realităților eternității. În cursul experienței sale umane, Isus l-a descoperit pe Tatăl Final, iar frații săi din încarnarea vieții muritoare pot să-l urmeze în aceeași

experiență de descoperire a Tatălui. Așa cum sunt, ei pot chiar să atingă, în această experiență cu Tatăl, o satisfacție asemănătoare cu cea a lui Isus așa cum era el. Noi potențiale au fost actualizate în universul Nebadonului ca urmare a coborârii finale a lui Mihail, și unul dintre ele a fost o nouă iluminare a cărării eternității care conduce la Tatăl tuturor și care poate fi parcursă chiar și de muritorii de carne și de sânge în cursul vieții lor inițiale pe planetele din spațiu. Isus era și rămâne noua cale vie prin care omul poate intra în moștenirea divină în privința căreia Tatăl a decretat că îi va aparține, cu condiția ca el s-o ceară. În Isus sunt din abundență demonstrate în același timp începuturile și rezultatele experienței credinței umanității, și chiar a umanității divine.

## **7. Filozofia personală a religiei**

101:7.1 (1113.7) O idee nu este decât un plan teoretic de acțiune, în timp ce o decizie pozitivă este un plan de acțiune validat. Un stereotip este un plan de acțiune acceptat fără validare. Materialele cu care un individ poate să clădească o filozofie personală a religiei provin atât din experiența sa interioară cât și din experiența sa cu anturajul său. Statutul social, condițiile economice, posibilitatea de instruire, orientările morale, influența instituțiilor, dezvoltările politice, tendințele rasiale și învățăturile religioase ale timpului și locului cuiva devin toate factori în formularea unei filozofii personale a religiei. Chiar și temperamentele înnăscute și înclinațiile intelectuale

determină, într-un mod însemnat, tipurile de filozofie religioasă. Vocația, căsnicia, precum și afinitățile, influențează toate evoluția nivelelor vieții personale.

101:7.2 (1113.8) O filozofie a religiei se naște dintr-o creștere fundamentală a ideilor, sporită de viața experimentală, ambele modificate de tendința de a-și imita tovarășii. Soliditatea concluziilor filozofice depinde de pătrunderea, de onestitatea, precum și de discriminarea modului de gândire, în relație cu sensibilitatea la semnificații și cu justetea evaluării. Ființele lașe din punct de vedere moral nu ating niciodată nivele elevate de gândire filozofică. E nevoie de curaj pentru a pătrunde noi planuri de experiență și pentru a încerca explorarea de domenii necunoscute vieții intelectuale.

101:7.3 (1114.1) Noi sisteme de valori ies în prezent la iveală; se stabilesc noi formulări de principii și de criterii; obiceiuri și idealuri sunt remodelate; este atinsă o anumită idee despre un Dumnezeu personal, urmată de concepte lărgite despre relațiile cu el.

101:7.4 (1114.2) Marea diferență dintr-o filozofie religioasă și o filozofie nereligioasă a vieții rezidă în natura și în nivelul valorilor recunoscute precum și în obiectul loialităților. Evoluția filozofiei religioase comportă patru faze. Această experiență poate deveni pur și simplu conformistă, resemnată în supunerea față de tradiție și autoritate. Sau mai mult, ea poate să se mulțumească cu înfăptuiri minore, întrutotul suficiente stabilizării vieții cotidiene, și să se pomenească așadar devreme reținută pe acest nivel ocazional. Muritorii de acest gen cred că lucrul mai bun este dușmanul binelui. Un al treilea grup, progresează până la nivelul intelectualității logice,

însă stagnează acolo ca urmare a sclaviei intelectuale. Este într-adevăr ceva de plâns să vezi inteligențe gigante menținute atât de solid sub dominația crudă a robiei culturale. Este tot atât de patetic să îi observi pe cei care schimbă servitutea lor culturală cu lanțurile materialiste ale unei discipline fals calificate ca știință. Al patrulea nivel de filozofie reușește să se elibereze de toate handicapurile clasice și tradiționale; pe acest nivel, îndrăznești să gândești, să acționezi și să trăiești cu onestitate, cu loialitate, fără frică și cu sinceritate.

101:7.5 (1114.3)     Piatra de încercare pentru orice filozofie religioasă constă în a ști dacă ea face sau nu face distincție între realitatea lumii materiale și cea a lumii spirituale, pe când recunoaște în același timp unificarea lor în efortul intelectual și în serviciul social. O filozofie religioasă sănătoasă nu confundă lucrurile lui Dumnezeu cu acelea ale Cezarului. Ea nu admite nici cultul estetic al purei minuni ca substitut pentru religie.

101:7.6 (1114.4)     Filozofia transformă religia primitivă, care era în mare măsură o poveste cu zâne a conștiinței, într-o experiență vie a valorilor ascendente ale realității cosmice.

## **8. Credința și crezul**

101:8.1 (1114.5)     Crezul a atins nivelul credinței atunci când el motivează viața și modelează felul de a trăi. Faptul acceptării unei învățături ca fiind adevărate nu este credință, ci un simplu crez. Certitudinea și

convingerea nu sunt nici ele credință. O dispoziție a minții nu atinge nivelele credinței decât dacă ea domină efectiv modul de a trăi.

Credința este un atribut viu al experienței religioase personale autentice. Crezi adevărul, admiri frumusețea, respecti bunătatea, dar nu le adori. O asemenea atitudine de credință salvatoare este centrată asupra lui Dumnezeu singur, care personifică adevărul, frumusețea, bunătatea, și infinit mai mult de atât.

101:8.2 (1114.6) Crezul limitează și înlănțuie întotdeauna; credința se desfășoară și eliberează. Crezul atașează, credința eliberează.

Credința religioasă vie reprezintă însă mai mult decât o asociere de crezuri nobile, mai mult decât un sistem exaltat de filozofie; ea este o experiență vie preocupată de semnificații spirituale, de idealuri divine și de valori supreme; ea îl cunoaște pe Dumnezeu și îi servește pe oameni. Crezurile pot deveni proprietatea unei grupări, dar credința trebuie să fie personală. Se pot sugera crezuri teologice unui grup, dar credința nu poate surveni în inima persoanelor religioase decât individual.

101:8.3 (1114.7) Credința falsifică misiunea sa de încredere atunci când pretinde a nega realitățile și a conferi adeptilor ei presupuse cunoștințe. Credința este trădătoare atunci când încurajează la trădarea integrității și la deprecierea fidelității față de valorile supreme și de idealurile divine. Credința nu se sustrage niciodată de la datoria de a rezolva problemele vieții muritorilor. Credința vie nu favorizează nici bigotismul, nici persecuția, nici intoleranța.

101:8.4 (1115.1) Credința nu împiedică imaginația creatoare, nici nu întreține prejudecăți iraționale contra descoperirilor cercetării

științifice. Credința însuflețește religia și obligă persoanele religioase să trăiască cu eroism regula de aur. Zelul credinței este potrivit cu cunoașterea, iar eforturile ei sunt preludiul unei păci sublime.

## 9. Religia și moralitatea

101:9.1 (1115.2) Nici o revelație a religiei, care se pretinde ca atare, nu poate fi considerată ca autentică dacă ea nu recunoaște îndatoririle, impuse de obligațiile morale, care fuseseră create și întreținute de religia evolutivă anterioară. Revelația lărgeste infailibil orizontul etic al religiei evolute, sporind simultan și infailibil obligațiile morale care rezultă din toate revelațiile anterioare.

101:9.2 (1115.3) Atunci când vă îngăduiți libertatea de a emite o părere critică despre religia primitivă a omului (sau despre religia omului primitiv), ar trebui să vă reamintiți că trebuie să judecați sălbaticii și să evaluați experiența lor religioasă potrivit cu claritatea lor și cu statutul lor de conștiință. Nu comiteți greșeala de a judeca religia aproapelui după propriile voastre criterii de cunoaștere și de adevăr.

101:9.3 (1115.4) Adevărata religie este, în interiorul sufletului, această convingere intimă și sublimă care îndeamnă omul, într-un mod irezistibil, să considere ca rău pentru el să nu creadă în realitățile morontiale care constituie conceptele lui etice și morale cele mai elevate, cea mai înaltă interpretare a lui asupra celor mai mari valori ale vieții și a celor mai profunde realități ale universului. Iar această

religie este pur și simplu experiența de a-și închina loialitatea intelectuală indicațiilor celor mai elevate ale conștiinței spirituale.

101:9.4 (1115.5) Căutarea frumuseții este o parte a religiei numai în măsura în care este etică și în măsura în care îmbogățește conceptul de morală. Arta este religioasă numai atunci când devine difuză cu scopul cu care a fost derivată din o motivație spirituală ridicată.

101:9.5 (1115.6) Conștiința spirituală iluminată a omului civilizat nu este tot atât de preocupată de un crez intelectual specific sau de un mod de viață particular, pe cât este de descoperirea adevărului vieții, a bune și a justei tehnici pentru a reacționa la situații mereu repetate ale existenței muritorilor. Conștiința morală este doar un nume aplicat recunoașterii și conștiinței valorilor etice morontiale emergente la care datoria pretinde ca omul să se conformeze în controlul și în călăuzirea conduitei sale de zi cu zi.

101:9.6 (1115.7) Noi recunoaștem că religia este imperfectă, dar există cel puțin două manifestări practice ale naturii și ale funcției sale:

101:9.7 (1115.8) 1. Îndemnul spiritual și presiunea filozofică a religiei îl determină pe om să își proiecteze aprecierea lui cu privire la valorile morale direct în exterior în treburile semenilor săi - reacția etică la religie.

101:9.8 (1115.9) 2. Religia creează, pentru mintea umană, o conștiință spiritualizată a realității divine, întemeiată pe concepte anterioare despre valori morale, provenită din ele prin credință, și coordonată cu concepte suprapuse despre valori spirituale. Religia devine astfel

un cenzor al treburilor muritorilor, o formă de credit moral glorificată și de încredere în realitate, făcute din realitățile reînsuflețite ale timpului și din realitățile mai durabile ale eternității.

101:9.9 (1116.1) Credința este actul de uniune dintre conștiința morală și conceptul spiritual al realității permanente. Religia devine drumul prin care omul scapă de limitările materiale ale lumii temporale și naturale, și se orientează către realitățile celeste ale lumii eterne și spirituale prin utilizarea, cu acest scop, a tehnicii de mântuire, transformarea morontială progresivă.

## **10. Religia ca eliberatoare a omului**

101:10.1 (1116.2) Omul inteligent știe că este un copil al naturii, o parte a universului material. El nu discerne nici o supraviețuire a personalității în mișcările și în tensiunile nivelului matematic al universului energiei. Omul nici că poate vreodată să discernă realitatea spirituală prin examinarea cauzelor și a efectelor fizice.

101:10.2 (1116.3) O ființă umană își dă seama și de faptul că ea este o parte a cosmosului ideational, însă, cu toate că un concept poate persista dincolo de durata vieții unui muritor, conceptul nu conține nimic inerent care să indice supraviețuirea personală a personalității care concepe. Epuizarea posibilităților logicii și ale rațiunii nu va revela niciodată unui logician sau unui raționalist adevărul etern al supraviețuirii personalității.

101:10.3 (1116.4) Nivelul material al legii asigură continuitatea cauzalității, interminabila reacție a efectului la acțiunea antecedentă; nivelul minții sugerează perpetuarea în continuitate a ideăției, fluxul neîncetat al potențialității conceptuale care decurge din concepțiile preexistente. Dar nici unul dintre aceste nivele universale nu revelează căutătorului muritor vreo portiță de scăpare de statutul său parțial și de intolerabila certitudine de a fi o realitate trecătoare a universului, o personalitate temporară condamnată la anihilare atunci când energiile sale vitale limitate vor fi epuizate.

101:10.4 (1116.5) Numai calea morontială care conduce la clarviziune spirituală îi îngăduie omului să sfărâme lanțurile inerente statutului său muritor din univers. Energia și mintea duc într-adevăr la Paradis și Deitate, dar nici dotarea energetică nici dotarea mentală a omului nu provin direct de la Deitatea Paradisului. Omul este un copil al lui Dumnezeu numai în sens spiritual, și acest lucru este adevărat pentru că omul este în prezent înzestrat și locuit de Tatăl din Paradis numai în sens spiritual. Omenirea nu poate descoperi niciodată divinitatea altfel decât pe calea experienței religioase și prin exercitarea adevăratei credințe. Acceptarea adevărului lui Dumnezeu prin credință permite omului să scape de hotarele circumscrise de limitări materiale, și îi oferă o speranță rațională de a obține un permis de liberă trecere pentru a ieși din împărăția materială în care se găsește moartea, spre împărăția în care este viața eternă.

101:10.5 (1116.6) Menirea religiei nu este de a satisface curiozitatea cu privire la Dumnezeu, ci mai degrabă aceea de a aduce statornicie intelectuală și siguranță filozofică, de a stabiliza și de a îmbogăți

viața umană amestecând muritorul cu divinul, parțialul cu perfectul, omul cu Dumnezeu. Conceptele umane despre idealitate sunt înzestrate cu realitate numai prin experiența religioasă.

101:10.6 (1116.7) Nu pot exista niciodată dovezi științifice sau logice ale divinității. Rațiunea singură nu poate să valideze niciodată valorile și binefacerile experienței religioase. În schimb, va rămâne mereu adevărat că oricine va vrea să facă voia lui Dumnezeu, va înțelege validitatea valorilor spirituale; astfel că, pe nivelul muritor, ființa se apropie cel mai mult de posibilitatea de a dovedi realitatea experienței religioase. Credința corespunzătoare oferă singurul mod de scăpare de dominația mecanică a lumii materiale și de greșelile deformatoare care provin de la nedesăvârșirea lumii intelectuale. Ea este singura soluție descoperită pentru a se ieși din impasul în care se găsește gândirea muritorilor în ce privește continuitatea supraviețuirii personalității individuale. Ea este singurul pașaport pentru desăvârșirea realității și pentru eternitatea vieții dintr-o creație universală a iubirii, a legii, a unității și a realizării progresive în Deitate.

101:10.7 (1117.1) Religia vindecă cu eficiență sentimentul uman de izolare idealistă sau de solitudine spirituală. Ea îl admite pe credincios ca fiu de Dumnezeu, ca cetățean al unui univers nou și plin de înțeles. Religia îi garantează omului că, dacă el urmează licărirea de dreptate care se poate discerne în sufletul său, el se identifică prin aceea cu însuși planul Infinitului și cu scopul Eternului. Un suflet astfel eliberat începe imediat să se simtă la el acasă în acest nou univers, universul său.

101:10.8 (1117.2) Atunci când treceți prin experiența unei asemenea transformări prin credință, voi încetați să mai fiți o parte servilă a cosmosului matematic, și deveniți mai degrabă un fiu eliberat volitiv al Tatălui Universal. Acest fiu eliberat nu mai luptă singur contra destinului inexorabil punând capăt existenței temporare; el nu mai combate toată natura cu perspective iremediabil ostile; el nu mai este făcut să șovăie de frica paralizantă de a-și fi pus poate încrederea într-o himeră fără speranță sau de a-și fi angajat credința într-o eroare fantezistă.

101:10.9 (1117.3) Acum, fiii lui Dumnezeu sunt mai degrabă înrolați împreună pentru a duce lupta în care realitatea triumfă asupra umbrelor existenței. În sfârșit, toate creaturile devin conștiente de faptul că Dumnezeu și toate oștirile sale divine dintr-un univers aproape infinit sunt de partea lor într-o luptă celestă pentru a atinge eternitatea vieții și divinitatea statutului. Acești fii eliberați prin credință sunt cu siguranță angajați în luptele timpului de partea forțelor supreme și a personalităților divine de eternitate; chiar și stelele în cursul lor se luptă acum pentru ei. În cele din urmă, ei contemplă universul dinspre interior, din punctul de vedere al lui Dumnezeu, și toate incertitudinile izolării materiale sunt transformate în încredințările progresului spiritual etern. Timpul însuși nu devine mai mult decât umbra eternității proiectate de realitățile Paradisului pe panoplia mișcătoare a spațiului.

101:10.10 (1117.4) [Prezentat de un Melchizedek al Neadonului]